

Pentru Faith

RINA
CĂȚELUȘA PIERDUTĂ

Holly Webb

RINA

CĂȚELUȘA PIERDUTĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Elena Irimia

– Îmi pare rău, Rina, oftă Emi, privind câțelul care-i adulmeca rucsacul. Nu poți să vii și tu, draga mea.

Puse în rucsac tricourile pe care le ținea în brațe, apoi se aplecă să-și ia în brațe cățelușa aurie.

– Chiar aș vrea să vii. O să-mi fie tare dor de tine.

În acel weekend, ea și Ben aveau să stea la tatăl lor. Aruncă o privire prin cameră.

– Am uitat ceva? Ah! Periuța de dinți.

Dădu fuga până la baie, iar cățelușa alergă după ea. Stătuse doar câteva zile în bucătărie – era clar că nu-i era deloc teamă de noul cămin, chiar dacă îi era dor de frățiorii ei, mai ales noaptea.

Îi fusese de ajutor ursul mare de pluș. În prima seară când o lăsaseră în bucătărie, Rina scâncise și schelălăise puțin. Emi, Ben și mama stătuseră pe scări, ascultând-o îngrijorați. Lui Emi îi venise chiar să plângă gândindu-se la tristețea cățelușei, dar, brusc, Rina tăcuse și nu se mai auzise niciun sunet până a doua zi la cinci și jumătate dimineață. Dar

asta n-o deranjase. Imediat ce Rina se trezise, coborâse la ea în pijama – doar aveau la dispoziție o zi lungă de joacă.

Emi se gândea să-i cumpere Rinei un alt urs. Deja îi rosese un braț aproape în întregime celui pe care îl primise. Îl trăgea după ea prin casă, o scenă tare caraghioasă, căci ursul era de cel puțin două ori cât ea. Emi o filmase și îi trimisese filmulețul tatălui ei, care se amuzase teribil și își exprimase regretul că nu avea suficient spațiu pentru un câine în apartamentul său.

Rina nu adusese ursul la etaj, în camera lui Emi, pentru că abia urca singură scările. Erau destul de abrupte pentru lăbuțele ei scurte. Fugi după Emi în dormitor și examinează iar rucsacul.

Nu prea înțelegea ce era. Semăna puțin cu ghiozdanul lui Emi, ceea ce

o neliniștea. Când Emi avea ghiozdanul însemna că pleacă și nu se mai întoarce decât la ora cinci.

Dar parcă nicio dată nu luase atât de multe lucruri. Iar Rina simțea că Emi e tristă. O tot îmbrățișa atât de strâns, încât cățelușa încerca să scape din strânsoare. Ceva nu era în regulă.

– Ești gata, Emi? o strigă mama. Trebuie să mergem, trenul pleacă în douăzeci de minute.

– Putem s-o luăm și pe Rina cu noi la gară? o rugă Emi, în timp ce se grăbea să coboare scările și să ajungă la Ben.

Rina cobora și ea anevoie treptele, una câte una, în spatele ei.

– Cred că da, acceptă mama. Nu e departe. Și nu e prima dată când o aduc acasă în brațe.

Emi se întinse să ia din cuier lesa Rinei, iar cățelușa, veselă nevoie-mare, se învârti, țopăi și lătră ascuțit. Lunea trecută, mama lui Emi o dusesse pe Rina să-i facă ultimul vaccin, dar de atunci mai avusese parte doar de două plimbări foarte scurte.

Dar de ce nu se bucura și Emi? Când fetița se aplecă să-i prindă lesa, Rina simți că era tristă. Îi linse nasul, sperând s-o înveselească, iar Emi chicoti cam fără tragere de inimă. Și nici nu alergă în grădina din față, sărind voioasă de pe un picior pe altul, ca de obicei.

Când ajunseră pe trotuar, Rina se opri, trăgând înapoi de lesă și schelălăind. Nu voia să meargă la plimbare așa.

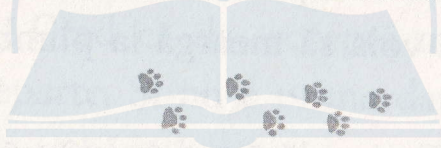
– Of! Emi se lăsă pe vine lângă cățelușă. Crezi că Rina simte că suntem triști pentru că plecăm fără ea?

– Poate... Mama se uită îngrijorată la ceas. Cred că trebuie s-o ducem înapoi în casă. O să pierdeți trenul.

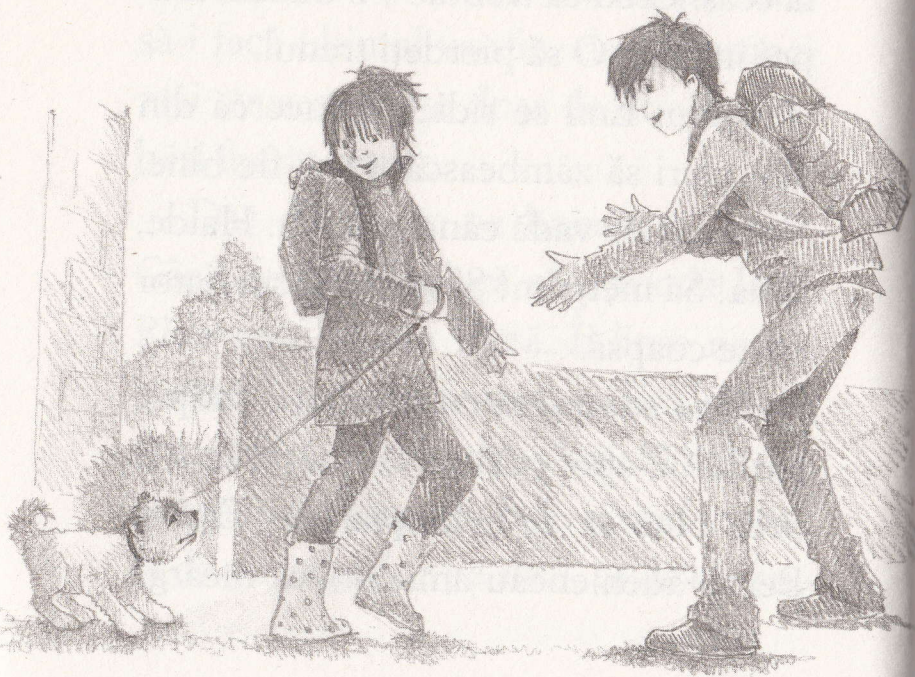
– Nu. Emi se ridică și încercă din rășputeri să zâmbească. O să fie bine. Vreau să ne vadă când plecăm. Haide, Rina! Să mergem! Și se lovi încurajator peste coapsă.

Rina adulmecă cu precauție stâlpul gardului, apoi pași pe trotuar. Nu știa prea bine ce se întâmpla, dar Emi și Ben o ademeneau amândoi să meargă

înainte; unde mai pui că erau atât de multe mirosuri interesante...

În apartamentul tatălui său, Emi privea pe fereastră o doamnă în vârstă care își scosese câinele la plimbare.

Câinele era destul de bătrân, gândea Emi, și amândoi păseau în același ritm lent. Scoase un oftat puternic, care lăsă pe geam o pată aburită. Îi era atât de dor de Rina. Nu-și putea lua gândul de la ea nicio secundă.

Nu era sigură dacă-și dorea ca și Rinei să-i fie dor de ea. N-ar fi vrut s-o știe tristă, dar, totodată, i-ar fi plăcut să afle că Rinei îi păsa de ea măcar cât să-i observe absența. Când se urcaseră în tren, o auzise pe Rina urlând pe peron, lângă mama. Mai făcuse așa în câteva dimineți, când plecaseră la școală. Mama spunea că urlatul acela strident era caracteristic rasei ShibaInu; câinii aceștia erau chiar faimoși pentru asta.

– Ești bine, Emi? întrebă tata, intrând în cameră și așezându-se lângă